

תת"ע 5753/08/15 - מדינת ישראל נגד גרין חנן

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 5753-08-15 מדינת ישראל נ' גרין חנן
בפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גרין חנן

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות מופרזת, בניגוד לסעיף 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 11.5.15, סמוך לשעה 20:30, נהג הנאשם ברכב פרטי, תוצרת "פולקסווגן", מ.ר. 1874535, בכביש 4 ק"מ 236.2, במהירות של 105 קמ"ש, כשהמהירות המרבית המותרת היא 90 קמ"ש. מדידת המהירות בוצעה באמצעות מצלמה א-3.

גדר המחלוקת

המחלוקת בין הצדדים היא לעניין תוקפה של בדיקת הכיול של המצלמה וכתוצאה מכך מהימנות תוצאת מדידת המהירות של רכב הנאשם.

לשיטת הנאשם, בעת צילום העבירה המצלמה לא הייתה מכוילת. זאת הוא למד מכך שמדידת המהירות בוצעה ביום 11.5.15, ובדיקת הכיול של המצלמה הייתה בתוקף למשך שנה אחת והסתיימה ביום 18.5.15, ימים ספורים לאחר שצולם רכבו באירוע. לפיכך, יש להניח, לדידו, כי המכשיר "יצא מכויל" וסיפק תוצאה שאינה מהימנה. בנוסף, לשיטתו, מהירות נסיעתו בעת האירוע הייתה 100 קמ"ש, זאת הוא למד ממכשיר למדידת מהירות המותקן ברכבו.

המאשימה, טוענת מנגד, כי בעת שצולם רכב הנאשם, בדיקת הכיול השנתית, שבוצעה למצלמה, הייתה בתוקף, משמע שהמהירות שמדדה המצלמה מהימנה. הרכב צולם נוסע במהירות של 110 קמ"ש, ועל פי הפסיקה נעשתה הפחתה של 5 קמ"ש, על מנת למנוע טעות של סטיית תקן.

המאשימה ביקשה לדחות את מדידת המהירות שנעשתה במכשיר המותקן ברכב הנאשם, משלא הציג הנאשם כל ראיה

לתקינות המערכת וכיולה.

השתלשלות העניינים בתיק

תיק זה החל לדון לפני כב' השופט אבישי קאופמן.

ביום 13.11.16 ניתנה החלטה של כב' השופט קאופמן, לפיה, למכשיר ניתן אישור מכון התקנים שהיה בתוקף עד יום 18.5.15, וחזקה על מכון התקנים כי בתקופה שנקבעה באישור פעל המכשיר כשורה, ואין הכרח לכיילו דווקא כל שנה, אלא שהמכון לוקח תקופת ביטחון. לפיכך, נכתב בהחלטה, ההנחה של הנאשם, לפיה, המדידה בוצעה בסמוך לסוף התקופה, ומכאן שיש להניח כי המכשיר לא מדד נכונה - אינה נכונה.

למעלה מן הדרוש, נרשם בהחלטה, ביקש בית המשפט מהמאשימה להמציא את טופס הבדיקה שנערכה למכשיר לאחר מועד המדידה הרלוונטית, על מנת לבחון האמנם נזקק המכשיר לכיול מחודש באותו מועד. מטופס הבדיקה שהציגה המאשימה עולה כי המכשיר עבר את הבדיקה שנערכה ביום 3.6.15 בצורה מושלמת, ולא נזקק לכל תיקון או כיוון.

מכאן, נכתב באותה ההחלטה, עולה כי המכשיר היה תקין לחלוטין במועד בו נמדד רכבו של הנאשם בחודש מאי 2015. נוכח האמור, הומלץ לנאשם לפנות למאשימה ולבחון האם תהיה מוכנה להגיע להסכמה עמו. בהעדר הסכמה יערך דיון.

בדיון שנערך לפני סגן הנשיא, כב' השופט זיאד סלאח, ביום 4.1.17, הודיע הנאשם כי הוא עומד על כפירתו.

התיק נקבע לפני לשמיעת ראיות.

המדינה בחרה להעיד עד מומחה אחד.

מטעם התביעה העיד מר רמי קלימיאן, מהנדס ממעבדת הכיול במכון התקנים (להלן - המומחה), עורך תעודת הכיול של המכשיר.

בנוסף לעד זה הגישה המדינה, בהסכמת הנאשם, את מערך הראיות הבא:

1ת - תעודת עובד ציבור של עורך דו"ח המהירות.

2ת - תעודת עובד ציבור על הפעלה ותקינות מערכת.

3ת - בדיקת המהירות המותרת במקום האכיפה.

4ת - היתר לתו תקן של מכון התקנים מספר 69596.

5ת - 2 צילומים של הרכב שצילמה מצלמה א-3, בעת ביצוע העבירה.

6ת - תעודת כיול רלוונטית למכשיר.

עדויות של עד התביעה, המהנדס רמי קלימיאן

עד זה עובד מזה כ - 4 שנים וחצי במעבדת הכיול במכון התקנים, וערך את תעודת הכיול של המצלמה. העד העיד על תהליך הכיול שביצע למצלמה במעבדה.

החקירה הראשית

לדבריו, עם קבלת המצלמה במעבדה וטרם ביצוע בדיקת הכיול הוא מוודא כי הכיול של מכשיר האב, הסימולטור מולו נבדק כי המצלמה מכוילת, בתוקף (עמ' 7 לפרו', ש' 3-9, עמ' 8 לפרו', ש' 16-17).

לאחר מכן הוא מכייל את המצלמה בהתאם לנוהל 25.239, "**שלב אחר שלב, סעיף אחר סעיף**" (עמ' 6 לפרו', ש' 22-24). לאחר אתחול המצלמה ובדיקה עצמית (עמ' 7, ש' 6), מתבצעת בדיקת הכיול הכוללת 4 שלבים (כמפורט בטבלה בת 6) כלהלן:

1. בדיקת דיוק מהירות המצלמה, באמצעות סימולטור, המדמה רכב הנוסע במהירות מסוימת ומפעיל במקביל את מערכת א-3 (עמ' 7 לפרו' ש' 22-30). המדידה נערכת בכל המהירויות הקיימות ברשימת הכיול, בטבלה, ב - 4 נתיבים, פעם עבור משאית ופעם עבור מכונית (עמ' 7 לפרו', ש' 31-32, עמ' 2-3 בטבלה ת6).

2. בדיקת אכיפת המהירות עבור מכונית ועבור משאית, במהירויות שונות. נבדק האם מתקבל הבזק פלאש במהירות מעל המהירות המותרת ושלא מתקבל הבזק במהירות שהיא מתחת למהירות המותרת (עמ' 8 לפרו', ש' 2 - 5, עמ' 4 בטבלה ת6).

3. בדיקת מרווח זמן לצילום תמונה באור אדום, עבירה נוספת שהמצלמה יכולה להפיק (עמ' 8 לפרו', ש' 13-15, עמ' 5 לטבלה ת6).

4. חתימה על תעודת הכיול, הדבקת מדבקה על המצלמה וחתימת ראש המעבדה על התעודה.

עם תום 4 השלבים, מוחזרת המערכת למחסן ולאחר מכן נמסרת ללקוח (עמ' 8 לפרו', ש' 18-20). התעודה, לדבריו, תקפה לשנה (עמ' 8 לפרו', ש' 21).

בנוגע למצלמה שצילמה את רכב הנאשם, מסר העד כי המצלמה התקבלה ביום 18.5.14, בדיקת הכיול בוצעה ביום 19.5.14 (עמ' 10 לפרו', ש' 5) והמכשיר כויל (עמ' 10, ש' 10).

בהתאם לכך נרשם בתעודת הכיול: "בהתאם לתוצאות הבדיקה המכשיר נמצא מתאים למפרט עבור הנקודות שנבדקו" (עמ' 1 לטבלה ת6).

החקירה הנגדית

בחקירתו הנגדית התבקש העד להבהיר את הפסקה הרשומה בתחתית תעודת הכיול (ת6) - "ערכים אלו מבוססים רק על המדידות שבוצעו ללא שום השלכה על יציבות המכשיר לטווח ארוך".

העד מסר כי בכל מדידה עשויה להיות סטייה של עד 1 קמ"ש מהתוצאה שהתקבלה אצלו, שהיא מאוד קטנה יחסית לדיוק. וכך בלשונו: "בכל מדידה הערך שמתקבל הוא לא אבסולוטי מוחלט ישנה אי וודאות שמתקבלת כתוצאה מדיוק מכשיר האב, כתוצאה מדיוק המכשיר הנבדק, תנאי סביבה וכו'.. לדוגמא מדדנו 52 קמ"ש יש אי וודאות של 1 קמ"ש זה מצביע על עפיצות התוצאות, התוצאות יכולות לנוע בין 51 ל - 53, אם מישהו יבוא לבצע מדידה אחרי, התוצאות חייבות לצאת לו בטווח שבין 51 ל - 53. צריך להבין שמדידה אינו ערך אבסולוטי ומוחלט. אי וודאות היא מאוד קטנה יחסית לדיוק, אך קיימת... אני רוצה להבהיר כשאני אומר אי וודאות איני מתכוון שהמדידה לא מדויקת, אני מתכוון לטווח שבו יכולות להיות תוצאות ביחס למדידה" (עמ' 10 לפרו', ש' 17-19, ש' 25-28, עמ' 11, ש' 2-3).

לשאלת הנאשם מי קבע את נוהל הכיול, השיב כי המנהל הטכני של המעבדה כתב אותו, בהתבסס על דרישות הרשות הלאומית להסמכת מעבדות. (עמ' 13 לפרו', ש' 11-12).

כשנשאל לגבי תקינותה של המצלמה שצילמה את רכב הנאשם, בעת קבלתה למעבדה, השיב כי המכשיר "התקבל תקין" (עמ' 13, ש' 17).

כשנשאל האם סביר כי הוא מכייל מכשיר שלא נדרש לכיילו, השיב: "יש להבדיל בין כיול לכוונון. כיול זו בדיקה שמטרתה לבדוק את דיוק המכשיר, כיוונון זו פעולה שמבצעים לאחר שאם מוצאים ערכים לא תקינים מכוונים אותם כך שהמכשיר יהא מכוון. כאן במקרה שלנו לא נדרש לבצע כיוונון כי הערכים מדויקים, הערכים במכשיר האב שלי ובדקתי במצלמה שהיא המכשיר הנבדק, התקבלו ערכים מדויקים, כך שאפילו לא היה צורך לכוונון" (עמ' 14, ש' 16-20).

לשאלת הנאשם מסר העד כי המכשיר כויל כאשר התבצעה בדיקת הדיוק שלו מול מכשיר האב (עמ' 14 לפרו', ש' 22).

עוד ציינה המאשימה כי בהתאם להלכת דיריזין, כיול המצלמה מתבצע אחת לשנה, ותקף לשנה.

כן הפנתה לנתונים המופיעים בתמונה מספר 2 (ת5). מכלול הנתונים, לשיטתה, מעיד על דיוק המצלמה ואמינותה.

כך, אין מחלוקת, לשיטתה, כי מכון התקנים הוסמך כמעבדה לכיול מטעם הרשות הלאומית להסמכת מעבדות והמעבדה הפועלת בו מפוקחת ומבוקרת אחת לשנתיים. כך גם אין מחלוקת כי מצלמה א-3 פורסמה ברשומות ועברה את התהליכים הנדרשים במכון התקנים לצורך תקינותה ואמינותה ולצורך קבלת היתר התקן.

הנאשם ביקש לזכותו מכל אשמה.

לשיטתו, המצלמה לא היה מכוילת. כיוול הוא עדכון מכשיר שאינו מדויק, ועדותו של המומחה לא נסבה על כך. לדבריו, יתכן ונעשה כיוול למצלמה לאחר שרכבו צולם, אך בית המשפט לא אפשר, לטענתו, הצגתה של תעודת כיוול זו. לדידו, עד התביעה לא הצליח להבהיר מדוע יש להפיק תעודת כיוול למכשיר שלא כויל. כך גם לא הצליח העד להבהיר את הפסקה המצוינת בתחתית תעודת הכיוול (ת6), המלמדת כי אין אחריות בתעודת הכיוול לטיב המכשיר לטווח ארוך.

כן הוסיף וטען לעניין נהלי בדיקת הכיוול, כי העד לא הציג מסמך ממנו עולה מי קבע אותם ועל בסיס מה.

במסמך שהגיש הנאשם ביום 8.2.18, לאחר שלב הסיכומים, העלה הנאשם לראשונה כי טענתו העיקרית בתיק היא לעניין "תקינות המצלמה", היינו, שהמצלמה לא הייתה תקינה ביום שצילמה אותו, לאחר שחלפו 51 שבועות מזמן הצבתה על העמוד בפעם האחרונה. לשיטתו, טענת המאשימה כי וויתר על חקירת עורכי התע"צ אין בה ממש וככל שרצתה בכך, היה על המאשימה להביאם לעדות.

תעודת ההסמכה של העד

בתום דיון ההוכחות הורה בית המשפט כי המאשימה תמציא לבית המשפט את תעודת ההסמכה של העד והמדינה הגישה התעודה בהתאם.

נוכח הגשת התעודה, הפנה הנאשם את בית המשפט לתת"ע 4094-12-15, מדינת ישראל נ' לוי יוסף אצל ויגלר דורון, עו"ד (להלן עניין לוי), מיום (19.9.16), שם, לשיטתו, זיכה בית המשפט נאשם בנסיבות דומות.

לא מצאתי להקיש מעניין לוי לעניינו. בעניין לוי עד התביעה שהעיד היה השוטר שערך את תעודת עובד ציבור הפעלה ותקינות יחידות קצה במערכת א-3 וחרף בקשתו של ב"כ הנאשם, התביעה לא הציגה לבית המשפט את הדיפלומה שלו, ועל רקע זה קבע בית המשפט כי משלא הוכחה כשירותו לבצע למערכת האכיפה בדיקת תקינות, כפי שהתיימר לבצע, ובהינתן כפירת ההגנה בתקינות המכשיר, יש לזכות הנאשם.

במקרה דנן הוגשה תעודת ההסמכה של העד, עובד מעבדה, בה מפורטים כישוריו, השכלתו והכשרתו לבצע את פעולת הכיוול הנדרשת למצלמה.

טענת הנאשם כי המסמך שהוגש אינו מהווה תעודת הסמכה מאחר שלא ניתן מיצור המצלמה, נדחתה. העד עובד מעבדת כיוול של מכון התקנים והוסמך במכון לביצוע עבודתו זו.

כך גם טענת הנאשם כי הכשרתו של העד אינה מאפשרת לו להעיד לעניין המצלמה דינה להידחות.

בתעודת ההסמכה צוין כי ההכשרה היא לנוהל בדיקת מדי מהירות גלאי לולאה: 25.239, ובעדותו מסר העד כי זהו מס' הנוהל לפיו הוא מבצע את בדיקת הכיוול. יתירה מכך, בתעודה צוין כי העד עובד בכיוול מיום 17.7.17, ועבר לשם כך הכשרה, וחזקה עלי כי עובד מעבדת הכיוול של מכון התקנים הוסמך על ידי המכון לבצע את העבודה הנדרשת במעבדה.

דין והכרעה

לאחר שהאזנתי לצדדים, התרשמתי מעדותו של עד התביעה, המומחה, ועיינתי בראיות שהוצגו והוגשו, שוכנעתי מעל לכל ספק סביר כי עובדות כתב האישום הוכחו בפניי.

1. מתעודת ההסמכה של עד התביעה אני למדה על כישוריו והכשרתו, ומכאן שבדיקת הכיול שביצע מהימנה. מתעודת ההסמכה, מיום 2.2.14, עולה כי העד, מהנדס אלקטרוניקה, בעל תואר ראשון, עובד בכיול מיום 17.7.13, מכיר את החומר התיאורטי בהתאם לתוכנית ההכשרה, התלווה לחונך במשך שלושה חודשים וביצע כיול לפי נוהל 25.239 בבקרת החונך. בתעודה מצוין כי המומחה עבר בדיקה על ביצוע לפי הנוהל בהצלחה.

העד, שערך את תעודת הכיול של המצלמה (ת6), מסר עדות מפורטת ואמינה לגבי בדיקת הכיול המתבצעת במעבדת הכיול של מכון התקנים והסביר את השלבים השונים של הבדיקה, מעת הגעתה המצלמה למעבדה ועד שליחתה ללקוח. כן תיאר כיצד ערך את בדיקת הכיול למצלמה, מול הסימולטור, בהתאם לנוהל, וכפי שהוצג בטבלה ת6, ומצא כי המערכת תקינה.

בהתאם לעדותו, תהליך הכיול בודק האם המצלמה ומערכת מדידת הזמן עומדות ברמת הדיוק הנדרשת מהמערכת. תעודת כיול ניתנת למכשיר כאשר תוצאות הכיול שלו תקינות. מכשיר שלו תעודת כיול תקפה, בהכרח כויל כנדרש.

2. טענת הנאשם כי כיול הוא עדכון מכשיר שאינו מדויק, ודבר זה לא נעשה בנסיבות דנן, ומכאן שהמצלמה לא כוילה - דינה להידחות.

העד השיב לעניין זה כי יש להבחין בין כיול לכוונון. כיול מטרתו לבדוק את דיוק המכשיר וכיוונון זו פעולה שמתבצעת אם נמצא בבדיקה שהערכים אינם תקינים. במקרה דנן נערך כיול - נבדק דיוק המכשיר ונמצא כי ערכיו תקינים ולא נדרש כיוונון. תעודת הכיול מעידה כי המכשיר מדויק ובוצע בו כיול.

אף טענת הנאשם כי יתכן שלאחר צילום רכבו נעשה כיול למצלמה אך בית המשפט לא אפשר הצגת תעודת הכיול - דינה להידחות.

ראשית, התביעה כבר הציגה בעבר, בהליך ראשוני, שנערך בפני כב' השופט קאופמן, את טופס הבדיקה של המצלמה מיום 3.6.15 ונמצא כי המכשיר לא נזקק לכיוונון לאחר צילום רכבו של הנאשם וכי המצלמה הייתה מכוילת.

שנית, לא היה מקום להידרש לבדיקת כיול זו.

בתת"ע 6359-11-12 מדינת ישראל נ' סורוקה אלכסי ואח', (1.9.14), (להלן - עניין סורוקה), שם נדונה לראשונה שאלת יכולת מערכת א-3 לספק ראיה קבילה על בסיסה ניתן לבסס הרשעה בהליך פלילי, צוין כי בהתאם לדרישות התקינה של מדינת ישראל, יש לכייל את מערכת א-3 אחת לשנה.

לצין כי ברעפ 7093/10 מדינת ישראל נ' אורנה דריזן (מיום 1.7.12), בהתייחסו לאמינות תוצאותיו של מכשיר הממא"ל, קבע בית המשפט כי בנוסף לתנאים שנקבעו בפסק דין בראונשטיין לעניין זה, יש להוסיף ולקבוע כי על התביעה להוכיח כי ביצעה בדיקת כיול תקופתית למכשיר, בהתאם לנוהל המשטרתי, וכי ההוכחה תיעשה באמצעות תעודת עובד ציבור.

בעניינו, הוכיחה התביעה, באמצעות הגשת תעודת כול, והעדת העד, כי בוצעה בדיקת הכול התקופתית למכשיר.

על פי תעודת הכול שהוגשה (ת6) המכשיר כול ביום 19.5.14, תאריך הכול הבא היה ביום 18.5.15, והעבירה בוצעה ביום 11.5.15. מכאן שבעת האירוע התעודה הייתה בתוקפה והעידה כי המצלמה מכילת, ומכאן שלא היה מקום להידרש לתעודת כול נוספת.

3. טענת הנאשם כי העד לא הצליח להבהיר את הפסקה המצוינת בתחתית תעודת הכול (ת6), המלמדת כי אין אחריות בתעודת הכול לטיב המכשיר לטווח ארוך - דינה להידחות.

העד מסר בעדותו כי בשעת כול המערכת, מותרת סטייה של + - 1 קמ"ש. אי הוודאות הזו, לדבריו, מקורה בדיוק מכשיר האב, המכשיר הנבדק, תנאי הסביבה וכדו', ואין בה כדי להעיד כי המדידה אינה מדויקת, וכפי שהיטיב לבטא זאת בלשונו: **"אי הוודאות היא מאוד קטנה יחסית לדיוק"**. (עמ' 10 לפרו', ש' 17-19, עמ' 25-28, עמ' 11, ש' 2-3).

לצין כי לעניין כול מצלמת א-3, קבע בית המשפט בעניין סורוקה:

"שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי מערכת א-3 עוברת כול כנדרש במעבדה שהוסמכה על ידי הרשות הלאומית להסמכת מעבדות וכי היא מתופעלת ומתוחזקת ברמה נאותה המאפשרת יכולת להישען בביטחון על נתונים שהיא מספקת בהליך פלילי בבית המשפט."

בית המשפט שם צין כי עמדה האוחזת תעודת כול של מכון התקנים, היא אכן עמדה מדויקת.

נוכח האמור מעלה, טענותיו של הנאשם לעניין אי כולה של המצלמה ואי יציבות תוצאותיה נדחות.

תעודת הכול שהוגשה מעידה כי המצלמה הייתה מכילת בשעת ביצוע העבירה.

4. טיעון נוסף שהעלה הנאשם הוא שהעד לא הציג מסמך ממנו עולה מי קבע את נהלי בדיקת הכול ועל מה התבסס בקביעתם. עיון בתעודת הכול (ת6) מעלה כי **"הכול בוצע בהתאם לנהלי הכול של מת"י המבוססים על תקנים לאומיים ובינלאומיים ועל מפרטי המכשיר. המדידות בוצעו באמצעות מכשירי אב מכילים עם עקיבות למעבדות בינלאומיות ו/או מוסמכות, לפי עצי עקביות של המרכז לכול"**.

ראוי לצין כי למערכת א-3 ניתן תו תקן רשמי של מכון התקנים המעיד כי מערכת זו תואמת את דרישות ת"י 5140 (ראה ת4).

בית המשפט בעניין סורוקה עמד על כך כי משקבעה המדינה תקן ישראלי להפעלת מכשור, מקימה בדיקתו של אותו מכשור ביחס לתקינה חזקה כי המדובר במכשור אמין וטוב לביצוע היעוד לשמו נבנה, תוך שהוא מפנה לרע"פ 151/12 **יצחק פסטרנק נגד מדינת ישראל** (27.5.13). צוין כי חזקה זו ניתנת לסתירה וזכותה של ההגנה לנסות לסתור החזקה. חזקה זו לא נסתרה בעניין סורוקה, שם נחקר, בין היתר, מנהל מעבדת הכול של מכון התקנים.

בית המשפט שם קבע בית כי משטרת ישראל הצליחה להוכיח מעבר לכל ספק סביר את אמינותה של מערכת א-3 ויכולתה לספק ראייה מדויקת וקבילה הן ביחס למהירות הרכב הנמדד, הן ביחס למיקומו והן ביחס לכל הנתונים האחרים העולים מסעיף 27 א שבפקודת התעבורה.

5. המאשימה הגישה, בהסכמת הנאשם, תעודות עובד ציבור לעניין דו"ח המהירות, הפעלה ותקינות המערכת ובדיקת המהירות המותרת במקום האכיפה וכן 2 צילומים שצילמה מצלמה א-3 (ת5).

בהתאם לסעיף 27א בפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 צילום רכב אשר בוצע באופן שהוסדר בתקנות, במצלמה המופעלת באופן אוטומטי או בידי שוטר, **יהיה ראייה קבילה** בכל הליך משפטי לגבי הרשימה שלהלן:

1. מספרו של הרכב המצולם המופיע על לוחית הרישוי של הרכב המופיע בצילום.

2. מקום המצא הרכב בעת הצילום.

3. הימצאו של הרכב במקום האמור בפסקה 2 או נסיעתו שם בניגוד להוראות פקודת התעבורה או תקנותיה.

4. זמן המצא הרכב במקום כפי שמופיע ע"ג הצילום.

5. מהירות נסיעתו של הרכב המצולם - ובלבד שהוכח כי הצילום שהוגש הוא העתק אמין של הסרט שהוכנס למצלמה והוצא ממנה וכי לא נעשתה בו כל פעולה לשנות פרט מפרטיו.

בתקנות התעבורה (הגשת צילומים לבית המשפט) **התשנ"ז - 1997**, נקבע כי הצילום יוגש בצירוף תעודת עובד ציבור או תצהיר או חוות דעת ואלה יכול שיוגשו בשלב בירור האשמה (בכפוף למתן זכות עיון לנאשם).

עולה מהחוק כי ככל שתמונה הוגשה בצירוף תעודת עובד ציבור רלוונטי, תשמש היא ראייה קבילה לזהות הרכב, מיקומו, זמן צילומו וכן למהירות בה היה בזמן הצילום (ככל שהמדובר בעבירה המתעדת עבירת מהירות).

המדובר בחזקה הניתנת לסתירה, ועל המבקש להוכיח שהצילום, אם זה הוגש בהתאם לפקודה ותקנותיה, אינו קביל, עליו הראיה.

בעניינו, הצילומים הוגשו בליווי תעודות עובד ציבור, החזקה כי הצילום קביל לא נסתרה, ולפיכך, מהווים הם ראייה קבילה לאמיתות תוכן.

6. לאחר שלב הסיכומים טען העד כי עיקר טענתו נסבה סביב תקינות המצלמה וככל שהיה בדעתה של המאשימה להעיד את עורכי התע"צ היה עליה לעשות כן.

לציין כי התעודות הוגשו בהסכמת הנאשם, אשר ביקש לחקור את עד התביעה בלבד. יתירה מכך, טענתו העיקרית של הנאשם, במהלך הדיון בפני, ובפני כב' השופט קאופמן, עסקה בסוגית כיול המצלמה, וכפועל יוצא מכך מהימנות המדידה. סוגית תקינות המצלמה לא הועלתה כטענת הגנה, ומשכך, אין להידרש לה בשלב מאוחר זה.

7. טענת הנאשם כי בהתאם למכשיר מדידת מהירות המותקן ברכבו, רכבו נסע במהירות של 100 קמ"ש, דינה להידחות אף היא. טענה זו נטענה בעלמא ללא שהובאו לה כל תימוכין. הנאשם לא הגיש כל ראייה לעניין כיול המכשיר המותקן ברכבו, תקינותו ומהימנותו, ומכאן שאין לייחס למדידה שהראתה המכשיר כל משקל.

סיכום:

לאחר שהאזנתי לצדדים ועיינתי בחומר הראיות שהונח בפני, שוכנעתי כי בבדיקה התקופתית נמצא כי המצלמה, שצילמה את רכב הנאשם, כוילה, כנדרש על פי הנהלים, ומכאן שמדידת המהירות מהימנה. הנאשם לא הצליח לסתור את חזקת האמינות של המכשיר. מהמהירות שנמדדה הופחתו 5 קמ"ש כמתחייב, והמהירות שיוחסה לנאשם היא מהירות של 105 קמ"ש.

נוכח האמור אני קובעת כי המדינה הוכיחה מעבר לכל ספק כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, ולפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ג אדר תשע"ח, 28 פברואר 2018, בהעדר הנאשם ובמעמד המאשימה.